

lagde stor Vægt paa, nemlig at Arbeidet efter hans Mening ikke bør ledes af det communale Medlem af Sandflugtscommissionen, men derimod af en særligt sagkyndig Mand, som staaer udenfor Berøring med Lodsseierne i Sognet og derved efter hans Mening er mere uafhængig ligeoverfor dem; kan jeg ikke gaae ind paa hans Anskuelse. Jeg troer, at det netop er et meget stort Fortrin ved Lovudkastet, saaledes som det her foreligger, at det i alt Væsentligt lægger Arbeidet i Communens egen Haand, og at der kun udfordres et forholdsvis lille Apparat fra det Offentliges Side for at controlere og føre Overtilsynet med Arbeidets Udførelse. Man vilde ubetinget ikke kunne nøies med et faa ringe Personale som en Altitinspecteur og 4 Overtilsynsfolk; naar Arbeidets Ledelse skulde udgaae fra Andre end fra selve de interesserede Communer.

Schmann: Jeg troer, at man, naar der til anden Behandling foreligger Endringsforslag om det af Indenrigsministeren sidst omtalte Punkt, let vil blive enig om, at man enten skal beholde den hele Hærskare af Sandflugtscommisfaires, over hvis Virksomhed der har været ført saa mange Klager, eller ogsaa skal have den Tillid til Communerne at betroe Sagen til dem under det Tilsyn, som i saa Henseende i Lovudkastet er foreskrevet; det er isørgt mærkeligt, hvorledes det ved de mange og besværlige Forhandlinger er bragt dertil, at Sandflugtscommisfaierne ere bagede op til nogle af de fortræffeligste og uundværligste Mænd i Danmark. — Hvad angaaer det Punkt, der danner et Slags Mellemværende mellem den ærede Indenrigsminister og mig, skal jeg kun bemærke, at, hvis det skal være utilstedeligt, for ikke at sige noget Værrer, at forlange, at en Mand enten skal abandonnere hele sin Eiendom eller opfylde de Forpligtelser, under hvilke han eier den, maa dette nødvendigvis konsequent medføre, at han maa kunne kaste de enkelte smaa Dele fra sig, hvorfra Ulykken hidrører, og der er saaledes ikke den

bedste logiske Sammenhæng imellem den ærede Ministers Præmisser og den Conclusion, hvortil han er kommen, og som gaaer ud paa, at en Mand kun skal kunne lægge hele sin Altitstrækning, men ikke enkelte Dele af den fra sig, naar han ikke vil opfylde de med dem forbundne Byrder. Jeg anseer imidlertid, som før udtalt, Spørgsmaalet, saaledes som § 9 nu er redigeret, for upraktisk, og jeg skal derfor ikke gaae ind paa de reent retsvidenskabelige Betragtninger, hvorpaa den ærede Minister støtter sig. I det Hele tør jeg sige, at jeg aldeles deler min Tids Bandfræet for Doctrinaire, og at, iblandt Juristerne efter min Erfaring de ere de meest Doctrinaire, der ikke ere Jurister.

Indenrigsministeren: Jeg troer dog, at der væsentligt maa skjelnes imellem, om en Eier kan abandonnere hele den Deel af sin Eiendom, hvorpaa en vis særlig Byrde hviler, eller om det tilstedes ham af denne Heelhed atter atomistisk at udsønde de enkelte Dele, der medføre større Byrder end de andre. Det forekommer mig, at det ogsaa ligefrem fulgte af Lovudkastet, saaledes som det foreslås forrige Aar, at det aldrig kunde have været det Tanker, at Sandflugtsseierne skulde kunne overbringe enkelte Stykker af sin Sandflugt til det Offentlige. Naar man sammenholder, hvad der i saa Henseende da foresloges, med den ligeledes i § 9 foreslæede Bestemmelse, at Staten har fortrinnsvis Afgang til at overtage de abandonnede Strækninger til Træplantning, vil det let sees, at det aldrig kan have været Principistens Mening, at saadanne udfilte Strækninger skulde bestaae af een Sandflugtsøi hist og een Sandflugtsøi her; ligesaa lidt som der i mine Tanker vilde være god Mening at paahyde en Commune af en Sandflugtsseier at skulle modtage de enkelte spredte Sandflugtsbjerger, de virkelig flyvende Strækninger, udfilte fra de dem omgivende allerede beroligede Strækninger, der muligt dog have nogen Værdi. Jeg paastaar, at det, der nu er udtalt i Lov